

## MUKLI ÁGNES

### Tengered felett

*„Mi marad itt meg végső menedékül  
Az élet elfáradt Robinzonának,  
Ha a vihartól minden álma szétdől?”  
(Juhász Gyula: Terzinák Móra Ferencnek)*

Kényszeres vállrángatások viharában  
megtévedt mosolyok mutációja.  
Látomások telepszene az álmokra,  
a megfáradt elmékre,  
s fojtó kezével szorongat az éj.  
Forró a nappal, s te hűvösre vágysz,  
buktatók után buktatót találsz,  
feledhetsz és elfelednek.  
Valami mindig megrabol...  
A halál holdruhában ténfereg,  
az élet rövidül egyre, öklöd szorul,  
fájdalmat hasít szürke végtelenre,  
rágalmak élednek visszavonhatatlanul.  
Tévedhetsz, félhetsz, félthetsz.  
Félelmeid kifosztanak, bár  
csalétek minden liliomillat,  
a jázminok szirma is szívedre hull talán.  
Idegpályáid furcsa beidegződések,  
kimerült neuronok kusza harca,  
hogy vitorlát bontson a kósza szél  
örvénylő tengered felett.  
Most esik, zuhog,  
hullámok csapnak össze,  
fázol, s hogy takargatnak, sem érzed.  
Párnádra hajtsd fejed, hidd el, visszatér  
az ábrándos, szárnyaló gondolat.  
Álmok nélkül csak a test beszél...